

ske, når sagen er pådømt på urigtigt eller mangelfuldt grundlag, men derimod ikke i tilfælde, hvor landsdommeren skønner, at dommen er urigtig på grund af forkert bedømmelse af beviserne eller urigtig anvendelse af loven.

Der henvises iøvrigt til betænkningen pag. 110.

Til §§ 8.

I lighed med de tilsvarende bestemmelser vedrørende underretsbehandlingen overlades det efter denne bestemmelse til landsdommeren at disponere med hensyn til sagens tilrettelæggelse, herunder med hensyn til tilrettelæggelsen af bevisførelsen.

I overensstemmelse med det i betænkningen side 110 anførte hjemles der efter stk. 3 rettens formand adgang til at træffe bestemmelse om, at landsretten skal sættes udenfor sit hjemsted.

Til § 10.

Der henvises til grønlandskommissionens betænkning pag. 110.

Til §§ 12—13.

Der henvises til betænkningen pag. 113.

Til § 14.

I overensstemmelse med det i betænkningen pag. 112 anførte, stilles der i bestemmelsen forslag om, at domme i kriminelle sager uanset arten af de i underrettens dom fastsatte foranstaltninger skal kunne ind-
 ankes for landsretten.

Af de samme grunde, som anføres i bemærkningerne til § 1, har man anset det for rigtigst, også for så vidt angår kriminelle sager, i samme omfang som med hensyn til civile sager, at afskære adgangen til at appellere underretternes beslutninger under sagens behandling. I stk. 2 henvises derfor til § 1, stk. 2 og 3.

Til § 17.

Efter retsplejelovens § 948 er ankefristen med hensyn til straffedomme fjorten dage. Denne frist, der selv i Danmark anses for kort, ville meget ofte ikke kunne overholdes i Grønland, og man har anset det for rettest at fastsætte den samme frist, som efter § 5 foreslås indført med hensyn til civile sager. Fristen afbrydes ved domfældtes indgivelse af ankebegæring til retten, for anklagemyndighedens vedkommende ved forkyndelse for domfældte af ankemeddelelsen.

Til § 18.

Man har anset det for rettest, at landsretten skal kunne tage stilling til en kriminell sag uden at være bundet af de nedlagte påstande. Dette gælder også med hensyn til anklagemyndighedens påstande. Det vil således kunne tænkes, at landsretten henfører det påtalte under en anden lovbestemmelse end den, der påberåbes af anklagemyndigheden, eller ved beskrivelsen i dommen af gerningsindholdet mener at burde fravige anklageskriftets beskrivelse selv i tilfælde, hvor afvigelsen ikke ubetinget er til gunst for tiltalte.

Derimod er det en selvfølge, at dommen ikke kan medinddrage forhold, som overhovedet ikke omfattes af tiltalen.

Til § 22.

Der henvises til betænkningen pag. 113.

Til § 23.

Man har anset det for påkrævet, at der åbnes adgang til genoptagelse af kriminelle sager.

Uanset at det måtte anses for ønskeligt, at afgørelsen af begæring om genoptagelse blev henlagt til en særlig instans, har statsministeriet ment at burde stille forslag om, at det skal være landsdommeren, der tager stilling til spørgsmålet. Man har herved navnlig haft for øje, at det ikke er muligt i Grønland at oprette en sådan instans med den tilstrækkelige sagkundskab, og at det ville være upraktisk, om sager af denne art skulle indbringes for klageretten.

I § 28, stk. 4, åbnes der dog adgang til at indbringe spørgsmålet om genoptagelse for klageretten i tilfælde, hvor landsdommerens afgørelse går ud på afvisning af genoptagelsesbegæringen.

Til §§ 24 og 25.

Bestemmelserne hjemler adgang til genoptagelse i samme omfang som hjemlet i retsplejelovens §§ 976 og 977.

Kapitel 7.

Til § 1.

Den hidtidige ordning med hensyn til tvangsfuldbyrdelse har været præget af, at der ikke findes særskilte regler herom. Nogen egentlig form for tvangsfuldbyrdelse kendes således ikke i Grønland.

Da imidlertid i alt væsentligt de kontante midler, der tilflyder den grønlandske befolkning, udbetales af det offentlige, enten i form af arbejds lønninger eller i form af vederlag